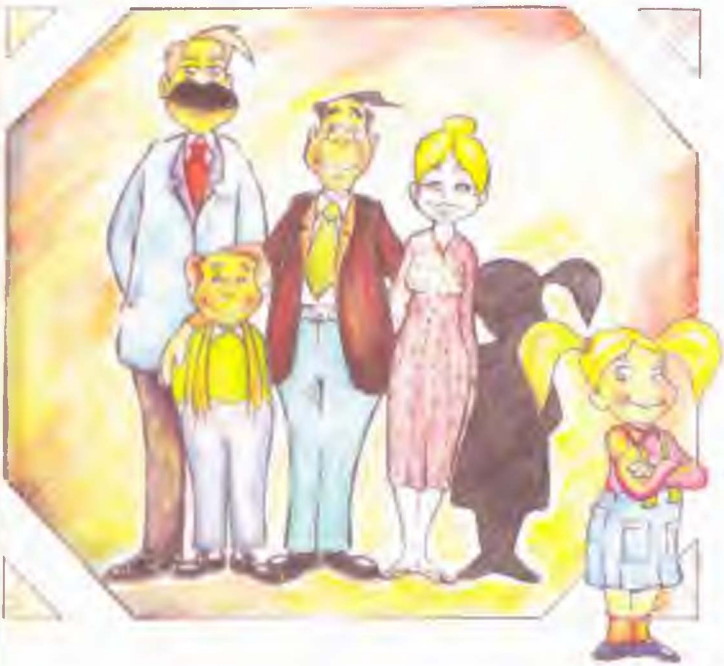
DOĞAN KARDEŞ KİTAPLIĞI

Sevda Fırat Ak

bacak kadar çocuğun günlüğünden

Resimleyen: Cenap Ak

ÜÇÜNCÜ BASKI

YAPI KREDİ YAYINLARI

BACAK KADAR ÇOCUĞUN GÜNLÜĞÜNDEN

Sevda Fırat Ak, 31 Aralık 1965 Bilecik doğumlu. Mimar Sinan Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden üçüncü yılında ayrılıp, aynı üniversitenin sahne ve görüntü sanatları bölümünden mezun oldu.

Basılı çalışmaları arasında çeşitli öyküler, çocuk öyküleri, şiir, röportajlar var. Senaryosunu yazdığı *Rotto Botto Robotto* isimli çizgi film yine çocuklar için hazırlanmış bir televizyon programıydı. Kardeşinin resimlediği *Bacak Kadar Çocuğun Günlüğünden* Sevda Fırat Ak'ın ilk kitabıdır.

DOĞAN KARDEŞ KİTAPLIĞI 19
– okul çağı –

Sevda Fırat Ak

Bacak Kadar Çocuğun Günlüğünden

RESİMLEYEN:
CENAP AK

YKY

Doğan Kardeş Kitaplığı - 19
– okul çağı –
ISBN 975-363-012-3

Bacak Kadar Çocuğun Günlüğünden / Sevda Fırat Ak

1. baskı Kasım 1991
2. baskı Kasım 1993
3. baskı: 2000 adet, İstanbul, Ekim 1995

Yayına Hazırlayan: Ceyda Akaş
Tasarım: Mehmet Ulusel
Resimleyen: Cenap Ak
Ofset Hazırlık: Nahide Dikel
Yayın Koordinatörü: Aslıhan Dinç
Baskı: Altan Matbaacılık Ltd. Şti.

© Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti., 1991
Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayımcının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Yayınları Ltd. Şti.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi, No: 285 Beyoğlu 80050 İstanbul
Telefon: (0-212) 293 08 24 Fax: (0-212) 293 07 23

Anneme...

18 EYLÜL CUMA

Annem iş gezisine çıkalı tam yedi gün oluyor. Yani yedi gündür aradığımız hiçbir şeyi yerinde bulamıyor ve babamla evin koridorlarında çarpışıp duruyoruz. Bu akşamüstü elinde paketlerle soluk soluğa içeri girdiğinde ben bezelye konservesini açmaya çalışıyordum.

– Offff... Al şu paketleri elimden Ebru!.. Hepsi senin okul eşyaların... Söylesene, kaç numara ayakkabı giyiyordun sen?

– Bilmem... Annem biliyordu.

– Annen yok burada şimdi. Getir şu ayağını da, aldığım pabucu giydirelim sana... Hımmm... Güzel oldu, güzel...

– Aaaah!.. Baba, ayağımı kıracaksın... Küçük almışsın işte!..

– Bu pazartesi idare edersin artık... Şu önlüğünü de giydirelim üstüne... Amma büyümüşsün sen de...

– Çok karanlık bir şey!.. Başka rengi yok muydu? Giymem ben bunu...

– Sakın akşamın altısında şımarmaya kalkma... Gideceğin yer sirke hiç benzemiyor. Hem bütün çocuklar bunun aynısını giyecekler...

– O elindeki de nesi?

– Önlüğün yakası. Boynuna takacağız. Dön bakayım şu kirli enseni!.. Hımmm... Güzel. güzel oldu...

– Beni boğmak mı istiyorsun ? Her şeyi on numara küçük almışsın... O da ne?

– Kurdele... Başına takılacakmış...

– Akşamları yatağıma sersen daha iyi olurmuş... Çekme saçımı!.. Çok büyük bunlar...

– Annen de gelsin artık... Bunlar hep onun işi...

– Bence de gelsin. Bu kurdelelerle önümü göremiyorum. Bir arabanın altına girmemi mi istiyorsun?..

– Hah hah ha!.. Uçmak üzere gibi duruyorsun...

– Evet, rüzgâr çıkarsa okula erken giderim...

– Neden Tanrı çocuk yerine bana bir canavar vermiş acaba?

– Şunları çıkarmazsan ayaksız bir canavarın olacak... Aaaaaah! Annem nerde benim?..

24 EYLÜL PERŞEMBE

Okulu sevdim. Her kafadan bir ses çıkıyor! Annem bugün de gelmedi. Artık ekmeğimi banabileceğim yemekler yemek istiyorum.

– Baba beslenme sepetimdeki bu şey ne?

– Beyin salatası. Sevmez misin?

– Öyle mi? Rakım nerde? Okulda kimse böyle şeyler yemiyor. Sepetimi mezeliklerle doldurmaktan vazgeç... Dün de mantarlı bonfile koymuşsun, sınıf neşelendi...

– Biraz daha konuşursan polis çağırmak zorunda kalacağım. Annen nerede kaldı acaba? Keşke sen çıksaydın seyahate!..

– Keşke sen çıksaydın!..

– Asıl sen çıksaydın!..

Annem ne yapıyor acaba? Bu gezi biraz daha uzarsa döndüğünde bizi karakolda bulacak...

25 EYLÜL CUMA

Babam bu akşam da kızarmış tavuk almış... Yine televizyonun karşısındaki kanepede tabaklarımızı ellerimize alıp hızlı hızlı yemeye başladık. Gözlerimiz cinayet filminde olduğu için butları el yordamıyla buluyor ve ısıramadığımız parçayı nadiren tabağa koyabiliyorduk. Genellikle annemin çok sevdiği kadife koltuğa düşüyorlardı. Babam korkuyla yüzüme baktı ve yağlı işaret parmağını gözüme doğru sallayarak:

"Söylemek yok ha!.. Yemekleri hep mutfakta yedik" dedi.

– Bacak kadar çocuğa yalan...

– Ne yani? Burda yediğimizi söyleyecek misin?

– Sanki anlamayacak!.. Salon kümes gibi kokuyor.

– O zaman doğru mutfağa! Hemen!..

– Bir dakika... Adamın kimi öldüreceğini merak ediyorum.

– Benim? Benim kimi öldüreceğimi merak etmiyor musun?

– Tamam, tamam, mutfakta yedik.

– Tabağını lavaboya bırak, kurumadan yıkayacağım.

– Baba bulaşığı çok kötü yıkıyorsun. Yemeği bir önceki akşamın yemeği ile karışık yiyoruz.

– Doğru yatağa.

Doğrusu annem olsaydı bu saate kadar oturamazdım. Kanepede tavuğu ellerimle asla parçalayamaz ve onun pembe ipek sabahlığıyla dolaşamazdım... Ne güzel şeyler! Annem biraz daha gecikebilir...

26 EYLÜL CUMARTESİ

Annem geldi... Hep birlikte yeni koltuk takımlarını bekliyoruz.

27 EYLÜL PAZARTESİ

Kahvaltıda her şey vardı... Annem o harika omletini ve sosisli tostlarını yaptı. Ekmeklerimiz bu sabah yanmadı, çay da eski rengini yeniden buldu. Abimin yanakları ve kolları kızarmış, annemin de saçlarının rengi açılmış, çok cici bir sarı olmuş. Annem zaten çok güzeldir. Onu fazlasıyla özlediğim için bu sabah hep eteklerine dolaştım durdum. Abim babamla ikimizi zayıflamış, hatta süzülmüş buldu. Ekmeğini kayısı reçelinin tam ortasına gömerken bizi göstererek:

"Anne şunlara bak!.. Süzülmüşler, mahvolmuşlar. Biraz daha gecikseymişiz hastanelik olacaklarmış. dedi. Hatta uykumuzun arasında gıdakladığımızı da iddia etti.

"Reçel tabağındaki o metal şey nedir?" diye sordu babam.

"Kaşık tabii ki..." diye yanıtladı abim, bilgiç bilgiç... Bir yandan da çenesine akan reçelleri yalamaya çalışıyordu.

"Annenin o kaşığı tabağa niye bıraktığını hiç düşündün mü acaba?" diye devam etti babam. "Bunun hiç kafana takıldığı oldu mu?"

"Anne çok dalgınsın doğrusu!" dedi abim. "Reçel tabağının içinde unuttuğun kaşık babamın sinirlerini bozuyor..."

Annem Cem'e reçeli kaşıkla alıp tabağının üzeiinde ekmeğine bırakması gerektiğini anlatırken çayımı masaya döktüm. Her şey eskisi gibiydi.. Çok güzeldi. Her kafadan bir ses çıkıyor, annem babamın kravatını buruşturuyor, Cem reçel tabağını komşumuzun küçük köpeği Rafi gibi yalıyordu... Harika!...

30 EYLÜL ÇARŞAMBA

Öğretmenimiz hastalandığı için bugün bir gözetmen geldi. "Kulaktan kulağa", "uçtu uçtu" gibi oyunlar oynadık. Öğretmen "martı" diyor, çocuklar hep bir ağızdan bağırıyorlar:

– Uçtu uçtu!..
– Leylek.
– Uçtu uçtu!
– Masa.
– Uçmaz!
– Kolonya
– Uçar!
– Kim söyledi onu çocuklar?
– Ben söyledim öğretmenim...
– Hiç kolonya uçar mı kızım?
– Kapağını açık unutursanız uçar öğretmenim...

Gözetmen ablamız buna çok güldü ve kolonyanın uçucu bir sıvı olduğunu söyledi. Bu kez, arkadaşımız Gökçe'ye babasının mesleğini sordu. Kimya öğretmeniymiş. Gökçe çok çalışkan ve ciddidir... Her söylediğine inanıyoruz...

5 EKİM PAZARTESİ

Öğretmenimiz iyileşmiş. Sınıfa girdiği zaman hepimiz ayağa kalkarak bağırdık:

– Geçmiş olsun öğretmenim!..

Az kalsın düşüp bayılacaktı. Böyle bir şey beklemiyormuş, çok korkmuş ve eğer böyle yaparsak ölür, yerine de başka bir öğretmen gelirmiş. O yerine gelecek olan öğretmen tabii ki bize katlanamaz ve canımıza da okurmuş. Doğrusu ben öğretmenimizin değişmesini istemem. Neredeyse annem kadar güzel ve iyi kalplidir. Bize heceleri, harfleri, sözcükleri öğreti-

yor. O zaman günlüğümü gerçek harflerle yazacağım; aradan seneler geçse bile onları okuyabileceğim. Bu harika!..

3 KASIM PAZARTESİ

Günlüğümü dolabımla karyolamın arasındaki küçücük yere düşürdüğüm ve bulamadığım için uzun zamandır yazamıyordum. Bu akşam çok güzel bir şey oldu. Annem yarın bizi tiyatroya götüreceğini söyledi. Gerçek bir tiyatroya...

Babam mutfakta salata yapıyordu ki, annem elindeki dört davetiye ile işten geldi ve, "Hey, çocuklar!" dedi, "Yaşasın tiyatroya gidiyoruz!.."

Babam ayçiçek yağı serptiği salatadan gözlerini ayırmadan "Yaşasın!" diye mırıldandı.

"Artık sık sık sinemaya, tiyatroya, sergilere gitmeli, müzelerde notlar tutmalıyız." dedi annem, abimle benim boyumuza göre çömelerek...

Babam kafasını kaldırıp mutfağın tavanına baktı, sonra yine işine koyuldu.

"Hoşuna gitmeyen nedir?" diye sordu annem.

"Hiç!" dedi babam, ellerini önlüğüne kurularken. "Yalnızca işten eve gelip, salata ve yemek yaptıktan sonra kendimi müzenin birinde not tutarken düşünemiyorum. Hepsi bu!.."

"Sekiz yılda bir salata yapıyorsun diye ev kadını taklidi yapma lütfen!" dedi annem ve yarın akşam dokuzda Hamlet'e gideceğimizi söyledi. Yarın akşam arkadaşıyla bilgisayar oynamayı düşünen abim o saatin geç olduğunu ve Hamletlerin yatmış olabileceklerini söyleyerek kaytarmaya çalıştıysa da bu hiçbir sonuç vermedi. Babam da artık annemin çok olduğunu, ona istemediği hiçbir şeyi yaptıramayacağını, komediyi çok sevdiği için yarın akşam Hamlet'e gideceğini,

ama asla hiç bir müzede, hiçbir zaman not tutmayacağını söyledi.

Sonra annem babamı öptü, babam hemen gülümsedi.

"Hamlet," dedi annem, "Bir dramdır!"

4 KASIM SALI

Bu akşam yemeğimizi çabucak yedikten sonra giyinmeye başladık.

Annem abime bayramda aldığı lacivert takım elbisesini giydirdi. Babam gri ipek kravatını ararken, bir yandan da dram sevmediğini, oyunu seyrederken asla ağlayamayacağını, oyunculara büyük ayıp olacağım söylüyordu.

Annem, "Kimse senden ağlamanı beklemiyor zaten... Uyuklamasan yeter..." dedi. Bir yandan da siyah elbisesinin sırtındaki düğmeleri iliklemeye çalışıyordu...

Tiyatro salonu kocamandı... O kadar çok koltuğu hiç bir arada görmemiştim. Yerlerimize oturduktan sonra ışıklar azaldı, karşımızdaki kocaman, kırmızı, parlak perdeler müzikle birlikte savrula savrula açılmaya başladı. Sahne öyle dumanlıydı ki, neler olduğunu pek göremedik...

"Görüntü karlı," dedi abim.

"Sus!" diye çıkıştı annem.

– Burası Danimarka kralının sarayının gözcü kulesi... Havada sis var.

Nöbetçiler değişti ve Hamlet geldi. Abim onun sünnet çocukları gibi giyinmiş olduğunu söyledi. Çelik Bilek çok daha fiyakalıymış... Ön sırada oturan esmer bayan abime öyle bir baktı ki, ben kadının aynı fikirde olmadığını hemen anladım. O sırada askerler ölen kralın ruhunu görmüşler. Kral, Hamlet'in babası oluyormuş. Hamlet biraz *geveze* bir genç. Babasının

ruhuyla bile kırk beş dakika kadar söyleşti. İntikam yeminleri de bittikten sonra ayrıldılar.

"Bu akşam ben de dedemle aynı böyle konuşacağım" diye fısıldadı abim. "Hem de senin odanda... Dedem senin odanda... Hahahaha!.."

Babam abime bir tokat atıp, "Bu sahnede korkman gerektiğini görmüyor musun?" diye onu azarladı. Abim ağlamaya başladı ve korkacak bir şey olmadığını, hayaleti tiyatronun girişinde gördüğünü, iyi bir adama benzediğini söyledi. Ön sıradakiler oyunu bırakıp bize baktılar. Annem çok utanmıştı. Eğer bir kelime daha edecek olursak hepimizi terk edip, uzak bir kente taşınacağını söyledi, biz de sustuk...

Sahneye kocaman kocaman başka dekorlar geldi. Sarayın başka salonları, bahçeleri gözüktü. Işıklar pırıl pırıl, giysiler çok güzeldi. Ama bu arada birkaç tane daha cinayet oldu ve hayalet yine geldi. Babam annemin kulağına eğilip, doğrusu bu oyunun çocuklar için çok uygun olduğunu söyledi ve daha başka cinayetler olup olmadığını sordu.

Tiyatro harika bir şey... Hani Hamlet de lafı pek uzatıyor, ama annemin söylediğine bakılırsa hiç boş konuşmuyormuş.....

6 KASIM PERŞEMBE

Sonra Külkedisi'nin önüne mercimekleri dökmüş ve hepsini ayıklamasını söylemiş. Külkedisi o kadar üzgünmüş ki, kız kardeşleri baloda dans ederlerken... O ne kızım öyle?.. Ne yapıyorsun? Yorganın burnunda işi ne? Sinir hastası mı yetiştiriyoruz?

– Ay delireceğim baba!.. O ne biçim kız öyle ya?.. İnsan haklarını arar biraz, kötülüklerle savaşır...

– Ebru, bu Tom miks değil. Eğer hoşuna gitmiyorsa boşuna nefes tüketmek istemiyorum.

Babam kalın mavi ciltli masal kitabını kapatıp, tam kalkıyordu ki, "Ne olur baba" dedim ona, "devam et, hiç sesimi çıkartmam."

Bir an duraksadıktan sonra kaldığı yerden okumayı sürdürdü:

– Evde yalnız kalan Külkedisi'ne bu güzel peri şahane bir elbise, ayakkabılar ve emrine görkemli bir at arabası vermiş. Ancak saat tam on ikide eve geri dönmesi gerekiyormuş. Eğer geç kalırsa sihir bozulacak ve balo salonunun ortasında eski giysileri ile kalacakmış...

– Babacım bir şey sorabilir miyim?

– Çok istiyorsan...

– O periyi kötü kalpli üvey anne gönderdi değil mi?

– Hiç olur mu evladım?.. Ne biçim dinliyorsun anlamadım. Perinin Külkedisi'ne iyilik yaptığını görmüyor musun?

– İyilik mi? Baloya zaten saat kaçta gidilir ki? Ondan, on birden önce bir şeyciğe benzemez. Bir iki saat içinde balo salonunun ortasında sefil giysilerle kalakalmak hiç de hoş olmasa gerek.

Ne olduğunu anlayamadan babam kitabını kapatıp başucuma koydu.

– Senin masal çağın geçmiş anlaşılan, hadi iyi geceler...

Tam ışığımı söndürüp çıkıyordu ki, seslendim:

– Babacım sonunu anlat bari...

– Külkedisi prensle evleniyor, mutlu oluyorlar...

– Peki daha sonra hep prensten mi para alıyor, yoksa ona devlet hazinesinden maaş mı bağlanıyor?

– Yok!.. Sarayın yakınındaki bir kuaförde manikürcü olarak işe başlıyor...

– Bu doğru değil...

– Ebru sabrımı taşırıyorsun. "Prenses maaşları" hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi, şu sıralar kendiminkini bile tam olarak bilemiyorum.

Babamın son günlerde neden sinirli olduğu şimdi anlaşıldı... Şu maaş meselesi... Galiba aylığı çok az.

8 ARALIK CUMA

Abim bugün okuldan gelir gelmez çantasını koridora fırlattı. Yanıma koştu, ne kadar birikmiş param olduğunu sordu.

"Sayamayacağın kadar!" dedim. Yalan sayılmazdı. Olmayan bir şeyi sayamazsınız. Tabii ki o, tahmin ettiğim gibi yanlış anladı. Hemen bütün paramı kendisine vermemi istedi. Benden güçlü olduğu ve ben onun omuzundan aşağıda kaldığım için kendisini bir şey zannediyor.

"Bana çok para lazım" dedi.

Bu yeni bir şey değildi. Abimin ara sıra gözünü para bürür ve bu nedenle babamdan tokat bile yer.

– Çok para lazım... Çok para!..

"Anladık." dedim. "Neden lazım bu kadar para sana?"

– Gazete çıkartacağım, bana yirmi bin lira lazım.

Ne yapıyorsun? Matbaayı satın mı alıyorsun?" diye sordum ona.

"Hayır" dedi ve cebinden bir fotoğraf makinesi çıkardı. Bunu ona doğum gününde dayım almıştı.. "Yalnızca çektiğim resimleri bastıracağım. Gazete için çektiğim resimleri..."

"Bikinili bayanları nereden buldun?" diye sordum. "Biliyorsun herhalde, gazete çıkarmak için onlardan çok gerekir."

Ellerini iki yana açarak:

"Bu magazin gazetesi değil" dedi. "Bu ciddi bir

gazete. Sözünü sakınmayan, olay yaratacak bir gazete. Fikir gazetesi..."

Bunları hep babamdan duyduğunu yüzüne vurmadım.

"Yazarları nereden bulacaksın o zaman?" diye sordum.

"Ben tek başıma çıkartacağım gazeteyi" dedi kasılarak...

"Yani olayları sen yaratacaksın, fikirler de hep senin fikirlerin olacak, sözünü sakınmayacak olan da sensin herhalde..." dedim ona odamın dışındaki koridoru göstererek.

"Bir dakika" dedi. "Eğer fotoğrafları bastıracağımız parayı bana verirsen, gazetemde sana da bir köşe ayırırım.."

– Ama ben yazmayı bilmiyorum.

"Günlüğündeki o saçma harflerle yazarsın sen de" dedi, küçümsemeyle.

"Hayır" dedim. "Benimle, ünlü sanatçılarla yaptıkları gibi konuşacaksın!"

Ayağa kalkarak ellerini beline koydu.

– Ne yani!.. Seninle röportaj mı yapacağım?

– Evet. Bana özel sorular soracak, nazik davranacaksın.

"Sen kimsin ki ben seninle röportaj yapacağım!" dedi sırıtarak. "Kimse bununla ilgilenmez."

"Bakalım resimsiz bir gazeteyle ne kadar ilgilenecekler!" dedim.

Tabii ki son filmini de bana harcadı ve ona güzel bir poz verdim. Şu gazete işi şimdi heyecanlı olmaya başladı işte. Tek sorun, bende hiç para olmaması...

10 ARALIK PAZAR

Tatil günlerinin en sevdiğim yanı televizyon sey-

rederken yapılan kahvaltılardır. Ne seyrettiğiniz filmden, ne de yaptığınız kahvaltıdan bir şey anlayabilirsiniz...

– Şekerim tuzluğu verir misin?

– Anne benim yumurtam sulu olmuş, yemem bunu.

– Oğlum çeksene şu kafanı, filmi göremiyorum.

– Şerif uzay gemisini buldu mu?

– O emniyet amiri aptal!.. Bu filmde şerif yok!..

– Konuşurken ağzını kapat!

– Başka çayı biten varsa söylesin...

– Baba, uzaylı kızlar da bunlar gibi bebekle mi oynar?

– Ben ağaçlara da senden daha iyi tırmanıyorum.

– Çocuklar, susun da seyredelim artık.

– Anne benim çayım bitti...

– Sana konuşurken ağzını kapat dedim.

Babam yüzümdeki reçelli kırıntıları silerken konuyu açmanın tam zamanı diye düşündüm.

– Babacım!

– Söyle babası.

– Dayımın abime aldığı fotoğraf makinesi var ya!..

– Eeeeee? Ne olmuş?

– Onunla birçok resimler çektik, ama filmleri bastıracak paramız yok..

– Sizin dayınız benim başıma iş açmayı pek sever zaten!..

Annem gözlerini, seyrettiği filmden hızla babama çevirdi:

– Şimdi suç mu oldu kardeşimin aldığı fotoğraf makinesi yani?

– Kardeşin çocuklarımıza eğer kafa şişirecek bir şey almıyorsa, mutlaka kesemize zarar verecek bir şey buluyor.

– Geçen sene sokağa attığın mızıka ve flütten söz

ediyorsun herhalde. Oysa öğretmeni, Cem'in çok iyi bir müzik kulağı olduğunu söylemişti.

"Evet" dedi babam. "Ancak bu evde yalnız Cem'in değil benim de bir çift kulağım var ve onlara zarar gelmesini istemem."

"Babacım, peki fotoğraflar ne olacak?" diye sordum.

– Tamam tamam... Siz makineyi bana verin, yarın resimlerinizi getiririm.

– Anne reçeli verir misin?

– Film ne zaman bitti?

Böylece fikir gazetemizin ilk ana parası için gerekli görüşmeler yapılmış oldu.

12 ARALIK SALI

– Cem hemen buraya gel!..

Akşam babamın işten dönüşünde ağzından çıkan ilk cümle bu oldu. Tabii ki abim bir şeylerin ters gittiğini anladığından olacak hemen tuvalete girdi ve:

"Baba gelemem, tuvaletteyim!" diye uzaktan uzaktan seslendi.

"Ne oldu sevgilim?" diye soran, elinde kepçe ile mutfaktan çıkan annemdi.

"Hiç" dedi babam. "Yalnız çocuğumuzdan, çektiği şu garip resimleri açıklamasını istiyorum."

Babam çantasından çıkardığı zarfı anneme verdi ve kravatını gevşetti. Annem de, tek elinde kepçe olduğu için zarfın içindekileri masaya boşalttı. İşte o zaman abimin harikalarını görebildik.

"Şu, okul müdürleri." dedi babam. "Törende görmüştüm onu. Bu resimden hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Albümünde dişini karıştırdığı bir başka resmi yoktur herhalde" diyerek gülümsedi annem.

"Bunda gülecek bir şey yok" dedi babam. "Bu çok ayıp bir şey."

"Ayıp olan fotoğraf çekmek değil, elinin tamamını ağzına sokmaktır." dedi annem. Şu annem ne tatlı kadındır!.. Doğru valla!..

Babam, "Bu pek önemli değil" diyerek, resimlerden birini saklamaya çalıştı. Yani böyle olduğunu annem ve ben hemen anladık.

"Ver onu bana!" dedi annem ve itişmeye başladılar. Tabii ki annem resmi kaptı. Çünkü onun tırnakları uzundur. Babam baş parmağını emerken, annem de resme bakıyordu.

"Anne bana da göster, ne olursun!" diye bacağına sarıldım.

"Bak güzelim," diye yanıma çömeldi. "Vikingler meyve suyunu işte böyle baban gibi ağızlarına dikerek içerlerdi."

"Vikingler hayatta meyve suyu içmediler!.." dedi tuvaletten çıkan abim. Annemle babam onu soru yağmuruna tuttular ve güzel şeylerin resmini çekmek gerektiğini söylediler. Abim bu fikre katılmadığını, o resimleri gönlünü eğlendirmek için çekmediğini, bir gazete çıkarmak için harıl harıl çalıştığını, ailesinden de ona destek olmalarını beklediğini söyledi.

"Bu gazetenin günlük olmadığını umuyorum," dedi babam. "Yoksa dayınla daha sık görüşmeniz gerekecek."

Abimin odasına gidip resimleri inceledik. Çok güzel haberler de vardı. Gazeteyi çıkarmak için daha çok haber toplayacağını, bunun aylar süreceğini söyledi. Ben uzun süren her şeyden sıkılırım. Gazetedeki ortaklığımdan vazgeçtim ve bunun için iki güzel posterini aldım.

18 ARALIK PAZARTESİ

Yavaş yavaş okumayı öğreniyorum. Bugün de bir piknik öyküsü okuduk. Ayşegül diye bir kız var. O ne yaparsa ilk önce bizim haberimiz oluyor. Son olarak Ali'yle pikniğe gittiğini öğrendik. Bizim sınıfta bir Ayşegül, iki tane de Ali var. Öyküyü Banu okuyordu:

– Ayşegül iki tane portakal soydu, birisini Ali'ye verdi.

Ali, iki sıra önde oturan Ayşegül'e fısıldadı:

– Teşekkür ederim canım.

Bu şakaya hepimiz güldük, yalnızca Ayşegül somurtuyordu.

"Pikniğe benimle geldi bir kere" dedi, öbür Ali.

Bunun üzerine iki Ali birbirlerine girdiler. Öğretmen ayağa kalkarak, ikisinin de iki ayrı köşeye gidip beklemelerini söyledi. İkisi de bahçeyi gören köşeye doğru koştukları için yolda çarpıştılar ve yine döğüşmeye başladılar. Bunun üzerine öğretmen onları bahçeyi görmeyen köşeye yolladı. Eğer dövüşecek olurlarsa ikisini de kendisinin döveceğini söyleyerek yerine oturdu. Ali'lerden sarışın olanı öğretmene, böyle bir şeye hakkı olmadığını, annesinin ve babasının da onu dövmeye hakları olmadığını, bunun insanlık dışı bir şey olduğunu söylüyordu, elleriyle öbür Ali'nin boğazını sıkarken... Buna Ayşegül bile güldü. Ayşegül güldüğü zaman sınıf aydınlanıyor sanki.. Öyle beyaz, pırıl pırıl dişleri var ki... Bu akşam eve gidince benimkileri de sıkı sıkı fırçalayacağım...

20 ARALIK ÇARŞAMBA

Abim fotoğraf makinesini bir ipe bağladı ve boynuna taktı. Onsuz tuvalete bile girmiyor. Evde bir casustan farkı yok. Hepimiz onun yanında konuştukla-

rımıza dikkat ediyor, dağınık dolaşamıyoruz. Annem bigudilerini takıp, yüzünü kremlemiyor, babam da sigarasının külünü halıya düşüremiyor. Böyle bir haber zaten var çünkü...

"Bu akşam yemeğe dayınız gelecek." dedi annem. Abimle sevincimizden çığlıklar attık. Dayım çok şekerdir. Evimizin kapıları kadar uzun bir boyu, kar gibi saçları ve yanaklarına değen bıyıkları, kırmızı, tombul yanakları vardır. Hapşırması ve gülmesi her yerden duyulur. Çünkü sesi kalın ve gürdür. Babamın sırtına şakadan bir tane vurur, babam oturma odasından çıkıp yeniden yanımıza gelir.

Zil çaldığında kapıyı annem açtı. Ben koşup dayımın kucağına atladım. Bir iki flaş patladı, hemen ardından abim de bize katıldı...

"Muhabirlik hoşuna gitti bakıyorum." dedi, abimin kıvırcık siyah saçlarını karıştırarak...

Mutfaktan elinde kepçeyle çıkan annem "Dayınızı rahat bırakın da biraz nefes alsın" dedi.

"Benim zavallı, bahtsız kardeşim" dedi, anneme sarılan dayım. "Yoksa kocan olacak o zalim sana yemek falan mı yaptırıyor?"

Tam o sırada sokak kapısı anahtarla açıldı ve bir ayak sesi duyuldu.

"Zalim geldi" dedi annem. Babamın çantasını aldı, onu öptü, ekledi: " Bak burada kim var sevgilim?"

"Tahmin etmem lazımdı" dedi babam, "Sabahtan beri her işim ters gidiyor!.."

Acayip bir gürültü oldu. Dayım gülüyordu tabii ki...

"Çok komik espri yaptın ha!" diye babamın omzuna bir vurdu, babam sokak kapısına, ordan da şemsiyeliğe çarptı.

Babam, "Şu ağır vasıtayı kenara çekerseniz eve girebilirim" diye homurdandı. Neyse ki dayım susadığı için mutfağa gitti ve sürahideki suyun hemen

hemen tamamını içip, "Çok acıktım. Yemek hazır mı? diye sordu.

Abimin yanına gittim:

– Suyu sürahiden içti. Neden onun resmini çekmedin?

– Şeyyyyy. Görmedim.

– Bal gibi gördün işte... Ama çekmedin...

– Neden çekmeyecekmişim?..

– Çünkü fotoğraf makinesini o aldı sana...

– İlgisi yok. Ben görmedim suyu şişeden içtiğini.

Abim yemek masasına doğru yürürken, dayım gürültüyle burnunu siliyordu.

"Yavaş olsana!" dedi babam. "Yüzüyor musun, burnunu mu siliyorsun belli değil!.."

Abim bunun da resmini çekmemişti... Gazeteleri düşündüm.

Eğer onlar da bu konuda abim gibi davranıyorlarsa, bilmediğimiz çok şey var demektir!..

30 ARALIK CUMARTESİ

– Hanımefendi, bu kavşaktan, o arabayla hiç böyle çıkılır mı? Bekleyin biraz!..

Annem arabanın camından başını uzatıp bağırdı:

– Siz bekleyin beyefendi!.. Ben niye bekliyormuşum?

Adamın arabası pırıl pırıl, nefis bir şeydi. Babaminkinden bile daha pahalı olduğu belliydi. Annemin arabası ise boyaları dökülmüş bir kaplumbağa... Fren lambaları yanmıyor, sileceklerin teki kopmuş, yan cam da kapanmıyordu..

"Ben neden bekliyormuşum?.. Siz bekleyin!" diye diretti annem. "Bayan olduğum için mi beklemem gerekiyor?"

"Hayır! Bir kaykayla trafiğe çıktığınız için beklemeniz gerekiyor" diye söylendi adam.

Annemin rengi attı; çünkü arabasını çok sever ve değiştirmez. Bu yüzden de babamla sık sık kavga ederler.

"Sensin kaykay!.. Trafikte benden hiçbir farkın yok" dedi ve omzunu dürten abime sinirli sinirli baktı...

"Anne, adamın uzay mekiği gibi arabası var. Şimdi sağından solundan Voltran'daki gibi otomatik silahlar çıkıp bizi tarayabilir" dedi abim.

Adamın ve bizim arkamızdaki bütün arabaların kornaları durmaksızın çalıyordu. Gürültüden birbirlerine söylediklerini de duyamaz olmuşlardı:

– Bayan, alsanıza biraz geri!..

– Sensin!.. Önce işaret vermeyi öğren.

– Gören ne sanacak! Ne sanacakmış?..

– Polisin bize rehberlik etmesi gerekecek anlaşılan...

Adam çamurlukların üzerine yaptığımız beyaz papatya resimlerine ve abimin bagaj kapağına yapıştırdığı mikili çıkartmalara bakarak,

"Polis, bu arabayı lunaparkın dışına çıkardığınız için size ceza kesecektir." dedi...

Arkamızdaki mavi minibüsün şoförü camdan sarktı ve, "Yeni yıla burada gireceksek haber verin de gidip içki alalım abi" dedi.

Abim sürekli resim çekiyor, minibüstekiler yeni yıl şarkıları söylüyorlar, acelesi olan büyük bir çoğunluk da kornasına basıyordu.

"Bomba gibi bir haber!" dedi abim...

31 ARALIK PAZAR

– Nereden bileyim hindinin ne zaman kesildiğini canım!.. Rica ederim yani.. Aaaaaa!..

– Kokuyor ama!.. Kasap bunu buzluğa koymamış

herhalde... Hem de zayıf... Bugün bize nasıl yapabilir bunu?..

– Kendisine sorarsın!..

– Kasaba mı?

– Valla, sorabiliyorsan hindiye sor... En doğrusunu o bilir!..

– Yeter!.. Rica ederim, yeter!.. Vazgeçtim hindiden falan....

– Ne diyorsun? Yeni yıla giremeyiz ki o zaman...

Babamın sabahları sesi kalın ve çatal çatal olur. Bu sabah da öyleydi. Telefonun çalması üzerine mutfaktan çıkıp söylene söylene salona girdi.

– Alo... Buyrun? Yine mi sen? Biz tam çıkmak üzereydik...

Yataklarımızdan fırlayıp babamın yanına koştuk.

"Bu akşam gelecek mi?" diye sordu abim.

"Hayır." dedi babam. "Çünkü onu çağırmadık."

Dayımın sesi öyle gürdü ki, bir anda salonda yankılandı,

– Bana bak bücür!.. Kız kardeşim orada mı?

– Mutfakta hindinin birine otopsi yapıyor. Eğer akşam illa ki geleceksen, yani çok kararlıysan, bir de hindi getir...Yoksa kız kardeşin önümüzdeki seneyi mutsuz geçirecek...

– Hindi mi? Nasıl yani?

– Tavuğa benzer. "Annen güzel sen çirkin, kabaramazsın kel fatma" derler ama sen kısaca "hindi" de...

– Onu biliyoruz aptal!. Büyük mü alayım, küçük mü? Nasıl bir şey olsun?

– Etine dolgun olsun, koklamadan alma, dil bilmesin çünkü keseceğiz.

– Hah hah hah!..

Babam telefonun ahizesini tavana doğru kaldırıp, "hoşça kal" dedi ve hemen yerine koydu.

Akşam yemeği çok güzeldi, ama uyuyakaldığım için yeni yılı karşılayamadım. Sabah bir uyandım ki, her şey eskisi gibi... Tek hatırladığım dayımın getirdi-

ği plastik hindi. Çatalı batırdığınız zaman "iyi yıllar" diyor...

16 OCAK ÇARŞAMBA

Dün akşam çok şirin bir spiker bugün okulların tatil olduğunu söyledi. Belki yarın bile! Çünkü her yer bembeyaz... Sokaklar, ağaçlar, evlerin damları, arabalar ve işe giden insanlar... Annemle babam da arabalarına zincir taktıktan sonra işlerine gittiler... Abim yalnız kalır kalmaz yanıma geldi.

"Hadi bir oyun oynayalım, sen şimdi hırsızmışsın, ben de polismişim ve seni yakalayıp dövüyorum... Nasıl?" dedi.

"Polisler hırsızları dövmezler. Onları yakalayıp hapse atarlar." dedim.

"O zaman" dedi başını kaşıyarak... "Sen şimdi kızılderiliymişsin, ben de kovboymuşum. Seni yakalayıp etkisiz hale getiriyorum... İyi mi?"

"Nasıl?" diye sordum merakla.

"Döverek tabi."dedi...

"Oyunlarından hiç hoşlanmadım" dedim abime... "Ve eğer bana elini sürecek olursan pişman ederim, bilmiş ol!.."

"Tamam tamam.. İstemiyorsan oynamayız" dedi, üzgün üzgün...

– Bak, eğer istersen "isim-şehir" oynayalım.

"O nasıl oynanır?" diye sordu.

Ümitlenmiştim... Belki de ağzımı burnumu dağıtması gerekmeyen bir oyunu sevebilirdi...

– Bir harf seçip, onunla başlayan ülke, kent, artist ve eşya isimlerini buluyorsun.

"Güzel.." dedi abim, "Ama bulan, bulamayanı dövsün..."

Şu abimle evde yalnız kalmaya gelmez vallahi!.. Umarım okullar bir an önce açılır.

23 OCAK SALI

Bu akşam, ilk kez annemle babamın çocukluk fotoğraflarını gördüm. Bir zamanlar ikisi de çok çok küçükmüş.. Hatta annem bebek bile olmuş. Pembe hırkalı, emzikli resimleri var, ama hepsi çoktan solmuş ve yıpranmış...

Annem, babam ve ben salonda sütlü kakaolarımızı içerek bu albümleri karıştırıyorduk. Abim yanımıza gelip babamın askerlik resmini eline aldı ve, "Aaaaa!.. Tarih!.." dedi.

Abim bazen çok münasebetsiz olur.

Babam:

"Şimdi seni tarih yaparım!.." dedi ve koltuğundan kalkamadı.

"Şu şapkalı adama bakın!" dedim.

"O casus!.. Kesin casus!.." dedi abim. "Çok belli ediyor..."

"O senin büyükbaban sersem!" diye azarladı abimi babam...

"Aaaaaaa!.. diye devam etti abim. "Bu annem mi yoksa?.. Ne kadar güzelmiş... Annecim ne oldu sana?.. Ne olmuşsun böyle!.. Vay canına!.."

– Senin uyku saatin gelmedi mi?

Abim annemi duymadı bile... O iyice resimlere dalmıştı.

"Üüüüüf!.. Yakalara bak!" dedi, "Suç aleti gibi! Birbirinizi bu yüzden kaybedebilirdiniz..."

"Hadi evladım" dedi babam, "odana doğru yaylan bakayım..."

Abim, "Hiç şakadan anlamıyorsunuz!.." dedi ve "Bana gazete için bir iki tane resim verebilir misiniz?" diye ekledi.

"Neden? Tarihi mi sorgulayacaksın?" diye sordu babam.

"Ben şunu verebilirim" dedi annem...

Şu annem çok alem vallahi!.. Kalktı en güzel resmini verdi ona. Abime hiç dayanamaz...

15 ŞUBAT ÇARŞAMBA

Abim matematikten çakmış... Çok üzgün. Ama kaldığı için değil, babamla çalışmak zorunda olduğu için... Gerçekten de babam ders verirken çok sert olur.

– Musluk tamircisi günde on ayrı evin musluğunu tamir ediyormuş. Daha sonra verim düşmüş ve bu evlerden ikisine uğrayamaz olmuş. Bir haftada yedi gün olduğuna göre tamirci şimdi ayda kaç evin... Uyumasana oğlum!.. Kaç evin musluğunu onarıyor?..

–

– Tekrar edeyim mi? Musluk tamircisi...

– Aman babacım!.. Yapma ne olursun!..

– Söyle o zaman!.. Şimdi hangi işlemi yapmamız gerekiyor?

– Çarparız...

Abim hep böyledir. Çarparız, çıkartırız, böleriz, o da olmazsa toplarız... İnsanı deli eder...

"Çarparız, ama elimizin tersiyle sana çarparız!.." diye gürledi babam.

– Oğlum, diyelim ki on tane haber yaptın. Bunların iki tanesi küçük haber... Elinde kaç tane büyük haber kalır?

"On tane." dedi abim.

– Nasıl on tane olur evladım?..

– Küçük haberleri büyütürsem yirmi tane bile olur. Gazeteciliği bilmezsiniz siz.

Babam abimi yakasından tutup biraz kaldırdı. "Ondan iki çıkarsa kaç kalır? Söyle çabuk!.. Kaç kalır?"

"Bırak çocuğun yakasını!.. Böyle ders verilmez!" dedi annem.

"Sekiz!.. Babacım sekiz kalır..." dedi abim ve babam onu bıraktığı için sanadalyesine geri düştü.

– Peki... Bir haftada yedi gün olduğuna göre, kaç musluk tamir ettiğini nasıl buluruz?..

–

– Söylesene oğlum!.. Ne yapmamız gerekiyor?

– Böleriz...

Babam üstüne atladığında abim son anda kaçıp kurtulabildi. Masanın çevresinde koşarlarken babam bir yandan:

"Gel bölelim öyleyse..." diyordu.

"Rica ederim kesin!.." dedi annem."Ders veremiyorsan söyle, öğretmen tutalım.."

Çarparız!." diye atladı abim. "Sekizi altıyla çarparız..."

"Altı nereden çıktı. Bir haftada yedi gün var." derken abimin pantolon askısı babamın elinde kaldı. Abim yine kurtulmuştu.

"Bu adam musluk tamircisi mi, yoksa esir mi?.." dedi düşük pantolonunu toplarken... "İzin günü diye bir şey var herhalde...

"Yok izin günü!.. Sen problemi değiştiremezsin... Tabii sınıfta kalırsın." dedi babam.

"Haftada kırk iki musluk tamir eder o zaman bu zavallı..." dedi abim. Babam rahat bir nefes aldı. Bunun üzerine masadaki yerlerine oturdular.

– Bir ayda dört hafta olduğunu biliyorsun herhalde... Haftada kırk iki musluk tamir ettiğine göre, bir ayda kaç musluk tamir edebilir?..

–

– Oğlum konuşsana!.. Hangi işlemi yaparız?..

– Böööl... Şeyy çıkartı... yok... yok... toplar... mıyız?..

Babam abimin kulağına yapıştı... Bir yandan da:

"Kafanı çalıştır. Bir ayda dört hafta var." diyordu...

"Çarparız!.." "Babacım çarparız..."

"Börek pişti!.." diye seslendi annem. "Hepiniz mutfağa gelin..."

"Tamam, çarpıyoruz" dedi babam... "Pardon, geliyoruz!.."

Biz matematikte henüz musluklara gelmedik ama kesinlikle kalmamaya karar verdim...

2 MART CUMA

Bu akşam yemeğinde annem bize harika bir haber verdi. Böyle şeyleri hep o bulur zaten. Dünyamız bir anda renklenir ve sevincimizden çığlıklar atarak ortalığı birbirine katarız. Bunun üzerine fikrini değiştirir, bizi götürmemeye karar verir. Bunu bildiğim için sustum, sonucu bekledim. Çatalına, salatanın üzerindeki taze maydanozları dolarken, "Sevgilim, yarın ayın üçü. Bizim okulun kıyafet balosunu hatırlıyorsun tabii ki!.." dedi.

"Oooo tabii..." dedi babam, bir yandan gazetenin ekonomi sayfasına göz gezdiriyordu. "Benim işim ne

ki zaten?.. Senin okulunun garip toplantılarını takip ediyorum..."

"Bu çok eğlenceli bir partidir. Eskiden seninle de giderdik" diye diretti annem. Babam da bunun üzerine:

"Sen mezun oldun, işe girdin, evlendin ve çocukların var. Hatırlamaya çalış lütfen!." dedi ve parmağını ağzına sokan abimin ensesine tokadı patlattı. Annem abimi kendine çekerek okşadı; eski mezunların buluştuğu bu çok özel ve hoş geceyi kaçırmak istemediğini, arkadaşlarını çok özlediğini, babam için de şık bir serçe kostümü beğendiğini söyledi.

Babam, "Benden istemediğin bir bu kalmıştı..." dedi. "Hamlet'e gitmemi istemiştin, müzelerde not tutmamı istemiştin, heykel yapmamı istemiştin, ama arkadaşlarını özlediğin için serçe olmamı istememiştin... İstediğin kılıkta gidip arkadaşlarını görebilirsin. Hepinize iyi eğlenceler diliyorum..."

– Eğer serçe olmak istemiyorsan, pembe bir inek kostümünü de ucuza kiralayabiliriz çünkü dükkânın sahibi okul arkadaşım.

Şu annem alem vallahi!..

"Önemli yerlerde arkadaşlarının olması çok güzel" dedi babam. "Ben de baş savcıyı tanıyorum ama seni içeri atmasını hiç istemedim ondan. Arkadaşına teşekkür et, eğer çok istiyorsa inek kostümünü kendisi giysin!.."

"Bize sağladığı kolaylıklardan sonra böyle konuşman ayıp bir şey..." dedi annem. Babam da gözlerini gazetesinden kaldırdı, "Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye sordu. "Ziraat haftasına kadar ineklerden konuşmak istemiyorum..."

"Eğer onu beğenmediysen, evden başka bir şey bulabiliriz... Eğlenceli bir şey yaratabiliriz..." dedi annem. "İnek olman şart değil.. Yeter ki eğlenceli bir şey olsun... Benim dolabıma bakalım bu gece."

"Tabii... Yeşil tayyörünü yatağımın üzerine bırak. Sabah önce işe gider, oradan da baloya gelirim. Çok eğleniriz!.. Benim patron, komşular, polisler, hepimiz çok eğleniriz..."

Dedim ya, şu annem çok alem vallahi! Babamın gelmeyeceğini hâlâ nasıl anlamadı, hayret!..

3 MART CUMARTESİ

Harika bir şey!.. Kıyafet balosu lunaparktan bile daha eğlenceli. Ben kirpi oldum, abim Rambo oldu. Annemin yalnızca gözlerinde siyah bir maske vardı. Saçları lüle lüle, çok güzeldi. Balo salonunun kapısında yaldızlı kâğıtlarla "ÜÇ MART" yazıyordu. Biz içeri girer girmez, Pamuk Prenses yeşil bir kurbağa ile kucaklaştı, dans etmeye başladılar. Sincabın biri de onların çevresinde dönüyordu. Biraz sonra yaşlı cadıyı, cücelerden ikisini, Robin Hood'u ve Tarzan'ı gördük. Kol kola girmiş, dönüyor, gülüşüyorlardı.

Babam, "Hepsinin ayrı bir işi, evi, çocukları var. Birbirlerini aylarca aramıyorlar, karşılaşmadan görüşmüyorlar ama her sene bir araya gelip bunu yapıyorlar..." dedi.

"Sen eski arkadaşlarını arıyor musun?" diye sordum ona.

"Hayır" dedi ve ekledi: "Biliyor musun?.. Çok iyi yapıyorlar..."

Saat sabahın üçüne doğru balo salonundan ayrıldık ve açık otoparka doğru yürümeye başladık. Annem babamın kuyruğunu çekiştiriyor, ben de dikenlerimi abime batırıyordum. Babam arabanın anahtarlarını bagaj kapağının üzerine bıraktı ve inek başını çıkarmaya çalıştı.

"Baksanıza!.. Eyvah! Bu çıkmıyor..." dedi. Annem de:

"Olur mu canım!.. Çıkması lazım." dedi; ineğin kulaklarını çekiştirmeye başladı.

"Boynumu koparacaksın!.." diye inledi babam.

"Yarınki veli toplantısına böyle gelemezsin baba" diye uyardım hemen... "Ne yapayım? Bizim müdür çok kızar..."

"İşe de böyle gidemezsin" diye güldü abim... "Patron zam istediğini zanneder."

"Eve de böyle gelemezsin" dedi annem, "Ev sahibi köpek beslememizi bile istemedi..."

"Öyleyse önümüzdeki üç martta buluşuruz" dedi babam... "Nasıl olsa her sene mutlaka yapılıyor..."

16 MART CUMA

Hep birlikte televizyon seyrediyorduk. Babam ayaklarını sehpaya uzatmış, annem de başını babamın omuzuna koymuştu. Ben de ikisinin arasındaki küçücük yere sıkışmış, uyukluyordum. O sırada içeri abim girdi. Daima huzurumuzu bozacak bir şey bulur.

"Haberiniz olsun!.. Gazete 1 Nisanda çıkıyor." dedi.

Babam hırkasını sırtından alıp benim üzerime örttü ve, "Yok ya!.." dedi. "Niye acele ediyorsun ki? Aralıktan bu yana sadece dört ay geçti..."

Abim sehpanın üzerindeki şekerlerden sekiz tane alarak elindeki süt bardağına attı.

"Geç oldu, ama güzel oldu. Okumak isteyenler paralarını versinler..." dedi.

"Daha neler!.." dedi babam. "Çek şu koca kafanı!.. Filmi göremiyorum..."

Abim, "Tanesini elli bin liraya satıyorum." dedi. Sütünü yudumladı.

"Ben gazeteyi aldığımda vereceğim" dedi annem.

"Ne?!.." diye bağırdı babam. "Ben de Ebru'ya bankada hesap açtırayım o zaman..."

"Bu bir harçlık değil." dedi annem. "Bu bir iş karşılığında verilen paradır. Ebru ne yaptı?"

Babam kafama bir tane vurdu.

"Abin elli bin lira kazandı. Sen de burada uyu!.." dedi.

Ben de babama sattığım gazetelerden komisyon alacağımı söyledim. Babam birden durakladı. Sırasıyla bana, anneme ve abime baktı. "Mutlaka yanlış duydum. O gazeteden bir tane olacak... Öyle değil mi?" diye sordu...

"Hiç öyle şey olur mu?" dedi abim. "Fotokopi diye bir şey var herhalde..."

Annem koltuğunda doğruldu.

– Evet, ama bu haberler kimi ilgilendirir ki?..

"Bütün komşuları" dedi abim. "Hem de ne ilgilenmek!.. Merakla gazeteyi bekliyorlar. Hepsi de paralarını peşin verdiler..."

Babamın gözleri yuvalarından fırladı. Terliğe uzanmasıyla abimin poposunda patlatması bir oldu.

"Seni canavar seni!.." diye bağırıyordu. "Demek özel hayatımızı komşuların eline magazin haberleri olarak vermeyi düşündün..."

"Ne var ki bunda?" diye kendini savunuyordu abim kaçarken... "Gazeteleri okuyorsunuz ama..."

"Bunu aklından çıkar Cem!" dedi annem. "Git ve o meraklı komşulara paralarını geri ver..."

"Babacığım, benim komisyonlarım ne olacak?" diye sordum...

– Başlatma şimdi komisyonlarına!..

Şu babam da hoş yani... Bu evde nasıl iş yapılır ki?..

19 MART PAZARTESİ

Son zamanlarda eve çok yorgun geldiğim için günlüğümü pek elime alamadım. Yorgun geliyorum, çünkü öğleden sonraları sene sonu müsameresi için provalar yapıyoruz. Çeşitli danslarımız, fıkralarımız, bir de piyesimiz var. Bu piyesin masalını babam bana okumuştu: ***Külkedisi***.

Bugün de bu provalara kaldığımız yerden devam ettik.

Osman ve Yurder prensin adamları rolündeydiler. Ellerinde Külkedisi'nin pabucu vardı ve onu üvey ablalarına giydiriyorlardı. Şebnem'le Çiğdem üvey ablaları, Ayşın da annelerini oynuyordu. Ayşın sınıfın en şişman kızıdır ve abim gibi kavgacıdır.

"Evet... Evet... O pabuç kızlarımdan birinin ayağına mutlaka olur." diyordu. Osman, pabucu Şebnem'in ayağına giydirmek için eğildi ve Şebnem'de ayağını ayakkabısından çıkartıp uzatıyordu ki Osman düştü.

"Kokudan bayılacağım. Ben giydiremem bunu!.." dedi...

Ayşın kızına hakaret ettiği için Osman'ı tekmeledi ve bu da yetmezmiş gibi üzerine oturdu...

"Yeter!.." dedi öğretmen... "Şimdi Külkedisi gelecek, pabucu ona giydireceksiniz ve prensle evlenecekler..."

"Ne?.. Ne diyorsunuz?.." diye bağırdı Lütfü.

"Bundan söz etmemiştiniz. Benim evlenmeye niyetim yok. Hiç aceleye gelemem!.."

Bunun üzerine Ayşe ayaklarını yere vurarak ağlamaya başladı. Külkedisi'ni o oynuyordu. Prensle evlenmedikten sonra Külkedisi olmanın ne anlamı kaldığını, artık yerleri temizlemekten usandığını, prensle evlenmese bile, en azından adamlarından biriyle evlenmesinin iyi olacağını söyledi. Öğretmen koltuğuna çöktü, kararlı bir sesle, "Eğer son sahneyi kelimesi kelimesine oynamazsanız, hepinizin karnesine sıfırı ba-

sarım..." dedi. Bunun üzerine herkes yerini aldı ve prensin adamları Külkedisi'nin yanına geldiler. Osman pabucu ona giydirdi. Prense dönüp, "Bu sefer oldu prensim. Aradığımız kız budur. Müstakbel eşiniz." dedi.

Prens de adamına, "Tükürmeden konuşamaz mısın? Suratım sırılsıklam oldu!.." diye çıkıştı.

"Sevgili prensim!" dedi Yurder, sinirli sinirli...

"Kızı bulduk. Ayakları yedi numara.. Yok gibi bir şey... Alın da gidin artık! Hepimizin işi var..."

"Zahmet ettiniz..." dedi Lütfü.

"Ben büyük ablayı beğendim... Ayakkabı ayağına olsun ya da olmasın..."

Ortalık birbirine girdi. Şu Lütfü de alem vallahi! Onun yüzünden piyesi bitiremedik...

1 NİSAN CUMARTESİ

– Yazıyor!.. Yazıyor!.. Yazıyor!.. Müdürün dişinde kalan döner parçasını yazıyor... Suyu sürahiden içenleri, külünü halıya düşürenleri yazıyor... Zavallı anne mutfakta çalışırken, çocuklarının karnı guruldarken, sofradan turşu çalanları yazıyor... Yazıyor!.. Yazıyor!..

Babam kahvesinden bir yudum alıp anneme döndü.

"Sen alacaktın galiba." dedi."Al da çenesini kapatsın. Biz almıyoruz çünkü..."

Annem parasını verip gazetesini aldı. Ama abim susmak bilmiyordu:

– Yazıyor!.. Yazıyor!.. İyi yürekli, cömert dayıyı yazıyor... Yazıyor!.. Trafik faciasını yazıyor... Kavşakta kırk dakika neden beklediler?.. Güzel arabalı adam genç kadına ne dedi? Aralarında neler geçti, ne bitti?.. Onu yazıyor...

"Versene şurdan bir tane." dedi babam.

"Elli bin lira." dedi abim.

Bunun üzerine babam anneme döndü:

"Bir dakika versene... Kazayı okuyacağım..." diyerek annemin elindeki gazeteye uzandı... Annem de gazetesini çekti.

"Çok saptırmış... Okumasan daha iyi..." dedi.

Babam cebinden bir elli bin lira çıkardı, istemeye istemeye masanın üzerine koydu...

"Yazıyor!.. Yazıyor!.. Bekârlık günlerini yazıyor... Kadife koltukta yapılan piknikleri yazıyor..."

Gözlerimi babamınkilerden kaçırmaya çalıştım... Ne yapayım? Abim bu haber için bana harika bir kalem kutusu vermişti...

– Yazıyor!.. Yazıyor!.. Kokmuş hindiyi yazıyor... Zalim babanın matematik dersini yazıyor...

"Şu arabayla sana kaç kez trafiğe çıkmamanı söyledim!" dedi babam...

"Kullanmasını da bilmiyorsun zaten... Şuraya bak... Nasıl camdan sarkmışsın... Arkadaki minübüsün şoföründen farkın yok..."

"Sen mi kibarlık dersi veriyorsun?.. Bardak icat edileli çok oldu, ama sen hâlâ sürahileri tercih ediyorsun!" dedi annem...

"İnip dövseydin adamı bari!" dedi babam.

Annem lafı yetiştirdi:

– Kadife koltuğumun nasıl o hale geldiği belli oldu!

Aslında ikisi de abime kızıyorlardı... Çünkü o, kavgaları körükleyen, yıkıcı ve taraflı bir gazete çıkarmıştı...

"Fikir gazetesi dediğin bu mu?" dedi annem. "Bir daha asla almam..."

"Ben de şu kazayı merak etmiştim..." dedi babam. "Kaza falan yokmuş meğerse..."

"Kaza var diyen oldu mu? " diye kendini savundu abim.

Annemle babam hayal kırıklığına uğramışlardı:

"Trafik faciası yazarak olayı büyütmüşsün... Gazeteciliğini kınıyorum."

"Ya bize paralarımızı geri verirsin, ya da sana bundan sonra güvenemeyiz...."

Abim elindeki yüz bin liraya baktı:

"Basın çok zor durumda!" dedi.

"Bundan sonra doğru düzgün bir gazete çıkartırsan ben yine alırım." dedi annem.

"Başlıkları doğru olursa ben de alırım." dedi babam.

Ben atıldım:

– Ucuz olursa ben bile alırım.

Bunun üzerine hepsi bol bol güldüler... Abim onlara paralarını geri verdi, öpüştüler...

Pazartesi günü annem abimi de alıp, iş için İzmir'e gidecekmiş...

"Öyleyse bugün hep birlikte gezelim" dedim.

Rıhtımda mısır yedik ve yürüyüş yaptık... Gazete bayilerinin önünden geçerken babam abime tekmeyi patlattı.

"Demek iyi yürekli dayı, öyle mi? Al sana!.." dedi.

Onlar gazetenin adını görmediler bile... Oysa ben en çok onu beğenmiştim: "NİSAN BİR"

4 NİSAN SALI

Annemle abim dün akşam gittiler... Babam işten gelir gelmez beni kucağına aldı; sevecen sesiyle:

"Bil bakalım bu akşam ne yiyeceğiz?" diye sordu.

"Tavuk." dedim.

– Bil bakalım nerede yiyeceğiz?

"Televizyonun karşısındaki kanepede." dedim...

Beni yükseklere, çok çok yükseklere kadar kaldırdı:

"Sen büyümüşsün... Yakında tavuğu kanepede yemezsin..." dedi.

Ben büyüyünce hiçbir şey değişmeyecek ki... Kanepelerden başka.....

"Annem iş gezisine çıkalı tam yedi gün oluyor. Yani yedi gündür aradığımız hiçbir şeyi yerinde bulamıyor ve babamla evin koridorlarında çarpışıp duruyoruz. Bu akşamüstü, elinde paketlerle soluk soluğa içeri girdiğinde, ben, bezelye konservesini açmaya çalışıyordum..."

ISBN 975-363-012-3

TEMA
TÜRKİYE ÇOL OLMASIN!
(0212) 281 10 27